

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. M.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou se sídlem v Mostě, ul. J. Průchy č. p. 1915, PSČ 434 01, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 12. 12. 2011, č. j. 2804/SZ/2011-7, JID: 225729/2011/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 12. 12. 2011, č. j. 2804/SZ/2011-7, JID: 225729/2011/KUUK, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 81584/2011/MOS, **se z r u š u j í pro vady řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** žalobkyni **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **1.920,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 12. 12. 2011, č. j. 2804/SZ/2011-7, JID: 225729/2011/KUUK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 81584/2011/MOS, jímž bylo rozhodnuto přiznat žalobkyni příspěvek na péči ve výši 4.000,-Kč měsíčně od července 2011 dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), s odůvodněním, že žalobkyně se považuje

za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost, ve vztahu k ust. § 8 citovaného zákona.

V návaznosti na právé uvedené je třeba zmínit, že žalobkyně v předmetné žalobě sice označila za žalovaného Krajský úřad Ústeckého kraje, jenž vydal rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011, které bylo předmětem tohoto soudního přezkumu, nicméně faktem je, že žalovaným správním orgánem je v dané věci Ministerstvo práce a sociálních věcí. Je tomu tak proto, že počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z Krajského úřadu Ústeckého kraje, které vydalo žalobou napadené rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011 na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o příspěvcích na péči. Z tohoto důvodu soud v intencích ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez dalšího vycházel z toho, že žalovaným správním orgánem je Ministerstvo práce a sociálních věcí a nikoliv Krajský úřad Ústeckého kraje.

V obsáhlé žalobě žalobkyně namítla, že byla zkrácena na svých právech, když Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spise. Dále má žalobkyně za to, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť Krajský úřad Ústeckého kraje se vůbec nevypořádal s námitkami žalobkyně obsaženými v jejím odvolání a vedle toho se nedostatečně a nepřezkoumatelně vypořádal s odůvodněním svého rozhodnutí. K tomu dodala, že prvoinstančním rozhodnutím ze dne 14. 9. 2011 byla žalobkyně uznána za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost, kdy bylo stanoveno, že z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při 22 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to konkrétně při úkonech dle ust. § 9 odst. 1 písm. e), f), g), j), k), l), m), p), q), odst. 2 písm. b), e), f), g), h), i), j), k), l), m), q), r) zákona o sociálních službách, na základě čehož byl žalobkyni přiznán od července 2011 příspěvek na péči ve výši 4.000,-Kč měsíčně. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že již toto rozhodnutí nemůže obstát, neboť bylo odůvodněno pouze přepsáním závěru posudku posudkového lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, který však byl naprosto nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť posudkový lékař v posudkovém hodnocení pouze velice stručně konstatoval zdravotní stav žalobkyně, a to aniž by ji kdy viděl či vyšetřoval, přičemž z něj nelze vyčíst, jak hodnotil podklady a jak vůbec došel k hodnocení zvládnutí jednotlivých úkonů, ani jak se vypořádal s rozdílnými závěry sociálního šetření ze dne 26. 7. 2011. Navíc v tomto posudku je v úvodu prostý odkaz na zdravotnickou dokumentaci, která však ve správním spise založena není. Toto prvoinstanční rozhodnutí se tedy zakládá na podkladech, které vyžadují rozsáhlé či zásadní doplnění.

K prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně ještě podotkla, že vůči němu podala odvolání v naději, že dojde k objektivnímu a spravedlivému posouzení jejího stupně závislosti, a tedy že jí v odvolacím řízení bude přiznán minimálně III. stupeň závislosti a příspěvek alespoň ve výši 8.000,-Kč měsíčně, jelikož ze sociálního šetření vyplynulo, že nezvládá i úkony podle ust. § 9 odst. 1 písm. h), i), o), r) zákona o sociálních službách. Rozhodnutí v tomto směru je přitom pro žalobkyni klíčové, neboť je zcela bez příjmů, dosud jí nebyl přiznán invalidní důchod, bydlí u rodičů, kteří sami mají nízký příjem a na jejichž péči je odkázána vedle 24 hodinové asistence jejího přítele, jenž kvůli péči o žalobkyni musel přestat pracovat, takže takovýto příspěvek by znamenal alespoň základní minimum na pokrytí výdajů žalobkyně v souvislosti s její léčbou a péčí o svoji osobu.

K druhoinstančnímu rozhodnutí pak žalobkyně zmínila, že Krajský úřad Ústeckého kraje přes jí uplatněné odvolací námitky dotyčné prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a navíc oproti tomuto rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně určité úkony zvládá, takže je vyškrtl, a naopak do svého rozhodnutí vložil jiné úkony, které žalobkyně není schopna zvládat, a to vše s odkazem na posouzení Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Nijak se přitom nevypořádal s námitkou žalobkyně, že mj. nezvládá úkon podle ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o sociálních službách. Dotyčný posudek je dle názoru žalobkyně nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť odkazuje a přepisuje lékařskou dokumentaci, která není součástí spisu. Z posudkového hodnocení není nijak jasné, jak komise došla ke svým závěrům, které jsou jednak v rozporu se sociálním šetřením a jednak i s lékařskými zprávami citovanými v samotném posudku. Např. posudková komise bez dalšího došla k závěru, že žalobkyně je schopna stoje a chůze, kdežto v komisi citovaném nálezů obvodní lékařky MUDr. M. je uvedeno, že při dlouhodobé imobilizaci došlo k celkovému ochabnutí svalstva až jeho hypotrofii na dolních končetinách a tím ke zhoršení mobility – ležící, sed s dopomocí druhé osoby, ochablé svalstvo končetin. Krajský úřad Ústeckého kraje přesto z tohoto posudku vycházel, aniž by se zabýval jeho nedostatečností a nepřezkoumatelností, čímž nedostál své zákonné povinnosti ani požadavkům obsaženým v judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, např. závěrům vysloveným v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53.

Dále žalobkyně uvedla, že od května 2011 je v zoufalém zdravotním stavu, neboť jí bylo odoperováno celé tenké střevo, slinivka, část tlustého střeva a dvanácterník. Díky tomu má vývod, umělá výživa jí je podávána nitrožilně, není schopna se sama posadit, něco si podat, sama se obléknout, postarat se o svoji hygienu, většinu času leží, není sama schopna chůze, je velmi fyzicky slabá a unavená, došlo u ní k ochabnutí i ztrátě svalové hmoty a k výraznému poklesu tělesné hmotnosti. Aby byla vůbec schopna žít, musí být napojena na přístroje 16-18 hodin denně a je zcela odkázána na pomoc dalších osob. Dle žalobkyně tento zdravotní stav byl zřejmě zaviněn pochybením ošetřujících lékařů a zdravotního personálu nemocnice v Mostě, a proto v souvislosti s tím podala dne 26. 10. 2011 trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu těžkého ublížení na zdraví vůči ošetřujícím lékařům a zdravotnímu personálu, přičemž toto trestní oznámení je prověřováno Policií ČR a k vypracování posudku byl přibrán znalec z oboru zdravotnictví.

Závěrem žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu kromě 23 úkonů, a to: 1. koupání nebo sprchování, 2. péče o ústa, vlasy, nehty, holení, 3. výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, 4. sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě, 5. stání, schopnost vydržet stát, 6. přemisťování předmětů denní potřeby, 7. chůze po schodech nahoru a dolů, 8. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 9. provedení si jednoduchého ošetření, 10. dodržování léčebného režimu, 11. orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí, 12. obstarávání osobních záležitostí, 13. zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, 14. obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), 15. vaření, ohřívání jednoduchého jídla, 16. mytí nádobí, 17. běžný úklid v domácnosti, 18. péče o prádlo, 19. přepírání drobného prádla, 20. péče o lůžko, 21. manipulace se zámkem, otevírání, zavírání oken a dveří, 22. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 23. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti, nezvládá ještě dalších úkonů, a to: 1. chůze po rovině, 2. orientace v přirozeném prostředí, 3. uspořádání času, plánování života, 4. vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, 5. příprava stravy, 6. podávání, porcování stravy, 7. přijímání potravy, dodržování pitného režimu, 8.

obsluha běžných domácích spotřebičů, 9. manipulace s kohouty a vypínači. V návaznosti na právě uvedené žalobkyně podotkla, že si je vědoma nového znění zákona o sociálních službách ve znění od 1. 1. 2012 a má za to, že podle aktuálního znění ust. § 9 není schopna zvládat těchto 9 z 10 základních životních potřeb, a to: 1. mobilita, 2. orientace, 3. stravování, 4. oblékání a obouvání, 5. tělesná hygiena, 6. výkon fyziologické potřeby, 7. péče o zdraví, 8. osobní aktivity a 9. péče o domácnost. S ohledem na právě uvedené skutečnosti je žalobkyně toho názoru, že podle starého i aktuálního znění zákona o sociálních službách je osobou závislou na pomoci jiné osoby ve IV. či minimálně ve III. stupni, a proto žalobou napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné zakládající se na podkladech vyžadujících rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí v písemném vyjádření k žalobě navrholo, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s právními předpisy.

V dotyčném písemném vyjádření k žalobě přitom žalovaný nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení před správními orgány obou stupňů. K námitce nedostatečného zdůvodnění způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje uvedl, že pro odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo použito pro posouzení stupně závislosti posudek ve věci stupně závislosti vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, který tímto orgánem byl považován za stěžejní důkazní prostředek a byl vzat za objektivní již z toho důvodu, že jedním z členů komise byl odborný lékař z oboru interního lékařství, což je v odůvodnění uvedeno. Vedle toho jsou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeny podklady, ze kterých při posuzování stupně závislosti komise vycházela, a to jak zdravotní dokumentace, tak i ze sociálního šetření. Dle žalovaného se komise zabývala úkony péče o vlastní osobu a soběstačnost a provedla své vlastní hodnocení, které je v odůvodnění rovněž uvedeno. K námitce žalobkyně, že z posudku vyplývá, že je schopny stoje a chůze, žalovaný zmínil, že z hodnocení je zřejmé, že žalobkyně není schopna úkonu uvedeného pod písm. j) - státní, schopnost vydržet stát, a pod písm. m) – chůze po schodech nahoru a dolů, ovšem dle komise žalobkyně zvládá úkon pod písm. l) – chůze po rovině.

Závěrem žalovaný uvedl, že jednání Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí se žalobkyně neúčastnila, přičemž to ani nepožadovala ve svém odvolání, a z důvodu svého zdravotního stavu tuto možnost nevyužila ani při seznámení se s podklady ve smyslu ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu žalovaný dodal, že nepřítomnost žalobkyně při jednání dotyčné komise je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž uvedena.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní

rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje i prvoinstančního správního orgánu zrušit hned pro dvě vady řízení, a to jednak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatečné zdůvodnění, a jednak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – když správními orgány vzatý skutkový stav za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá oporu ve správním spise, jenž byl předložen žalovanou stranou.

K nedostatečnému zdůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vedoucích k znemožnění jejich řádnému soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví soud předně uvádí, že procesním předpisem, podle kterého v době rozhodné postupovala žalovaná strana je již výše citovaný správní řád – zákon č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Pak ovšem nelze zapomínat na skutečnost, že v souladu se základními zásadami správního řízení musí každé správní rozhodnutí, tedy i zamítavé rozhodnutí týkající se žádosti o zvýšení stupně závislosti u příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, splňovat určité požadavky a nároky na ně zákonem – v předmětné věci tedy správním řádem – kladené. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání.

Výroková část rozhodnutí obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat, protože právě v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti, zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy či je autoritativně deklaruje. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí i prvoinstančního správního orgánu je jasná, srozumitelná, přesná a určitá, tak jak vyžaduje shora citované ustanovení správního řádu. Taktéž v předmětné věci není nikterak zpochybňována řádnost poučení o možnostech přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Další obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je odůvodnění. Pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví všem účastníkům v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. V předmětné věci je přitom nepochybné s ohledem na výrok prvoinstančního správního orgánu o tom, že žalobkyni se sice přiznává příspěvek na péči, neboť se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ovšem „toliko“ ve stupni II – středně těžká závislost, a nikoliv ve stupni III – těžká závislost či dokonce ve stupni IV – úplná závislost, v důsledku kterého žalobkyně podala odvolání a posléze předmětnou žalobu, že k této situaci nedošlo. Proto byl prvoinstanční správní orgán podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu povinen uvést v odůvodnění všechny skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů. Jinými slovy to znamená, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné či

jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Přesvědčivě odůvodněné správní rozhodnutí posiluje důvěru veřejnosti a zejména pak účastníků správního řízení ve správnost rozhodování správního orgánu, což mnohdy vede k dobrovolnému plnění ukládaných povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie upravené v ust. § 6 odst. 1, odst. 2 správního řádu, popř. představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. správní žalobu.

Soud v předmětné věci přitom zjistil, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 14. 9. 2011 sice obsahuje vedle výroku a řádného poučení i část označenou jako „odůvodnění“, avšak ohledně této části rozhodnutí dospěl soud k závěru, že v žádném případě nesplňuje shora popsaná a správním řádem vyžadovaná kritéria odůvodnění v případě zamítavého správního rozhodnutí. Prvoinstanční správní rozhodnutí totiž v této části pouze konstatuje, že „...žadatelka splňuje podmínky § 4 zákona o sociálních službách a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.... Podle § 8 uvedeného zákona je považována za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve stupni II – středně těžká závislost. Proto bylo rozhodnuto, jak je výše uvedeno.“ Dále je v odůvodnění uvedeno, že při učinění tohoto závěru bylo vycházeno z „výsledku posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči ze dne 31. 8. 2011 posudkovým lékařem OSSZ v Mostě“, který shledal, že žalobkyně potřebuje pomoc při 22 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to: 1. koupání nebo sprchování, 2. péče o ústa, vlasy, nehty, holení, 3. výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, 4. státní, schopnost vydržet stát, 5. přemísťování předmětů denní potřeby, 6. chůze po rovině, 7. chůze po schodech nahoru a dolů, 8. orientace v přirozeném prostředí, 9. provedení si jednoduchého ošetření, 10. orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase i mimo přirozené prostředí, 11. obstarávání osobních záležitostí, 12. uspořádání času, plánování života, 13. zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, 14. obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), 15. vaření, ohřívání jednoduchého jídla, 16. mytí nádobí, 17. běžný úklid v domácnosti, 18. péče o prádlo, 19. přepírání drobného prádla, 20. péče o lůžko, 21. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 22. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. V návaznosti na tyto skutečnosti je pak v odůvodnění dotyčného rozhodnutí ještě poznamenáno, že „při vydání rozhodnutí správní orgán vycházel z posudku o zdravotním stavu, který byl vypracován na podkladě zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších nálezů odborných lékařů.“ V závěru odůvodnění je pak ještě obecně mj. konstatováno, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v dostatečném rozsahu.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že v dotyčném odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je sice obsažen odkaz na podklady pro vydání správního rozhodnutí, ovšem již zde zcela absentují úvahy prvoinstančního správního orgánu, kterými se tento správní orgán řídil při jejich hodnocení, včetně toho proč nebylo přihlíženo k výsledku sociálního šetření provedeného Magistrátem města Mostu ze dne 26. 7. 2011 a proč bylo naproti tomu přihlíženo pouze k posouzení stupně závislosti příslušnou okresní správou sociálního

zabezpečení, a to Okresní správou sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011, které přineslo odlišné závěry mající zásadní vliv na vyhodnocení žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na péči, když dle tohoto posouzení žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled pouze při 22 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti (jak byly soudem předestřeny výše), což odpovídá II. stupni závislosti - středně těžká závislost, přičemž naproti tomu má zvládat úkony mj. v podobě: 1. vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, 2. sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě, 3. příprava stravy, 4. podávání, porcování stravy, 5. přijímání potravy, dodržování pitného režimu, 6. obsluha běžných domácích spotřebičů, 7. manipulace s kohouty a vypínači, 8. manipulace se zámky, otevírání, zavírání oken a dveří, 9. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, apod., zatímco dle výsledku sociálního šetření ze dne 26. 7. 2011 žalobkyně mj.: „není schopna sama se posadit, když je nutná pomoc přítele, přičemž sedí na kruhu, není schopna si sama něco podat, stále jen leží, převážně spí, je unavená, velmi fyzicky slabá, potřebuje pomoci zvednout, podat věci, neoblékne se sama – má pouze upravenou noční košili“. Závěry posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě obsažené v jejím posudku ze dne 31. 8. 2011 tak zřetelně kolidují s výsledky sociálního šetření ze dne 26. 7. 2011, které bylo provedeno v domácnosti žalobkyně. Přes tuto skutečnost ovšem z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán se s tímto rozporem nikterak nevypořádal, když jej navíc v odůvodnění svého rozhodnutí úplně opomněl zmínit. Zde je třeba dodat, že prvoinstanční správní orgán zcela pominul i zmínit fakt, že u žalobkyně se vůbec uskutečnilo nějaké sociální šetření, které by mělo být jedním z podkladů při vypracování posudku o zdravotním stavu ohledně posouzení stupně závislosti osoby příslušným posudkovým lékařem okresní správy sociálního zabezpečení.

I v případě rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 12. 2011, které bylo vydáno v rámci odvolacího řízení, nemohl soud učinit jiný závěr než ten, že neobsahuje řádné odůvodnění svého zamítavého výroku, když i toto druhoinstanční rozhodnutí v části označené jako „odůvodnění“ jen popisuje dosavadní průběh správního řízení, dále cituje právní úpravu obsaženou v zákoně o sociálních službách, která se týká příspěvku na péči a jako důvod zamítnutí odvolání žalobkyně uvádí, že bylo vycházeno z posudkového závěru ze dne 15. 11. 2011 Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, dle kterého k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně shledána osobou, která se podle ust. § 8 písm. c) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve III. stupni - těžká závislost, neboť šlo o osobu, která se podle ust. § 8 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni - středně těžká závislost. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu totiž žalobkyně nepotřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 24 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, potřebovala však každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Dle Krajského úřadu Ústeckého kraje žalobkyně potřebovala pomoc při 23 úkonech, a to: 1. koupání nebo sprchování, 2. péče o ústa, vlasy, nehty, holení, 3. výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, 4. sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě, 5. státní, schopnost vydržet stát, 6. přemisťování předmětů denní potřeby, 7. chůze po schodech nahoru a dolů, 8. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 9. provedení si jednoduchého ošetření, 10. dodržování léčebného režimu, 11. orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase i mimo přirozené prostředí, 12. obstarávání osobních záležitostí, 13. zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, 14. obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), 15. vaření, ohřívání jednoduchého jídla, 16. mytí nádobí, 17. běžný úklid v domácnosti, 18. péče o prádlo, 19. přepírání drobného prádla, 20.

péče o lůžko, 21. manipulace se zámky, otevírání, zavírání oken a dveří, 22. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 23. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Vedle toho pak odůvodnění rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje obsahu výčet podkladů, ze kterých komise vycházela při vypracování dotyčného posudku, a také stručné představení toho, co komise zjistila z předložené lékařské dokumentace o zdravotním stavu žalobkyně.

V důsledku tohoto zjištění, kdy rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje obsahuje toliko obecný odkaz v pár větách na to, že byl respektován posudkový závěr komise ze dne 15. 11. 2011, dle kterého žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 avšak méně než 24 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, aniž by současně byly uvedeny konkrétní úvahy, které vedly Krajský úřad Ústeckého kraje k zamítavému rozhodnutí, a aniž by se jakkoliv tento správní orgán vypořádal s dalším podkladem pro rozhodnutí (sociální šetření Magistrátem města Mostu ze dne 26. 7. 2011 v domácnosti žalobkyně a posouzení stupně závislosti Okresní správou sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011), třebaže sociální šetření a posouzení posudkovou lékařkou okresní správy sociálního zabezpečení přinášely odlišné závěry ohledně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, a to pokud se jedná o schopnost žalobkyně zvládat jednotlivé konkrétní úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti, přičemž se jedná zejména o: 1. chůze po rovině, 2. orientace v přirozeném prostředí, 3. uspořádání času, plánování života, 4. vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, 5. příprava stravy, 6. podávání, porcování stravy, 7. přijímání potravy, dodržování pitného režimu, 8. obsluha běžných domácích spotřebičů, 9. manipulace s kohouty a vypínači, nezbylo soudu konstatovat, že rovněž i vydáním tohoto druhoinstančního rozhodnutí došlo k závažnému porušení správního řádu z pohledu nároků na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí. Tento závěr soudu navíc umocňuje fakt, že sama žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně ve svém odvolání namítala, že potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 26 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, neboť potřebuje pomoc vedle 22 úkonů, které jí uznal i prvoinstanční správní orgán u dalších 4 úkonů, a to: 1. vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, 2. sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě, 3. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 5. dodržování léčebného režimu, neboť je denně 13 až 17 hodin napojena na domácí parenterální výživu. Přes tuto výslovně uplatněnou odvolací námitku se jí Krajský úřad ústeckého kraje ovšem nezabýval, ač mu tato povinnost nepochybně vyplývala z ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na shora uvedenou dikci ust. § 68 odst. 4 správního řádu obligatorně stanovující náležitosti rozhodnutí a s ohledem na základní pravidla správního řízení upravená v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, dospěl soud k závěru, že předmětná rozhodnutí jak prvoinstančního správního orgánu, tak i Krajského úřadu Ústeckého kraje jsou nepřezkoumatelná, když odůvodnění v nich obsažená jsou nedostatečná ve smyslu rozsahu i přesvědčivosti, což představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která byla jedním ze dvou důvodů, proč soud přikročil ke zrušení správních orgánů obou stupňů. Vada řízení spočívá v tom, že z „odůvodnění“ předmětných rozhodnutí není nikterak seznatelné, proč byly považovány námitky žalobkyně uváděné v průběhu správního řízení za mylné či bezpředmětné, nerozhodné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Dále z „odůvodnění“ správních rozhodnutí není vůbec patrné, jakými úvahami se správní orgány obou stupňů řídily při hodnocení důkazů, a proč vycházely jen z určitých podkladů a naproti tomu jiné zcela pominuly.

Již výše soud předeslal, že důvodem zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bylo i zjištění vady spočívající v tom, že skutkový stav, který byl správními orgány vzat za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá oporu ve správním spise, jenž byl předložen žalovanou stranou.

K této vadě soud podotýká, že Krajský úřad ústeckého kraje sice postupoval správně ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, když požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem o vypracování posudku, avšak naprosto se při svém rozhodování nezabýval skutečností, zda posudek vypracovaný touto komisí ze dne 15. 11. 2011 je pro předmětnou věc dostatečně průkazný a přezkoumatelný a zda v konečném výsledku objektivně vyhodnocuje stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, ačkoliv byl vzat tímto odvolacím orgánem jako klíčový důkaz v rámci odvolacího řízení. Na tomto místě soud poznamenává, že ani prvoinstanční orgán se při svém rozhodování nezabýval tím, zda posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011 je pro jeho rozhodovací činnost dostatečně průkazný, přezkoumatelný a zda skutečně objektivně vyhodnocuje stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, třebaže výlučně z něj vycházel prvoinstanční správní orgán při své rozhodovací činnosti.

Podmínky nároku na příspěvek na péči jsou zakotveny v ust. § 7 odst. 1, odst. 2, odst. 3 zákona o sociálních službách, kdy příspěvek na péči se poskytuje osobám starším jednoho roku závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci a nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1 téhož zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 stejného zákona. Ve smyslu ust. § 8 zákona o sociálních službách je hodnocení úkonů péče o posuzovanou osobu a soběstačnosti realizováno ve čtyřbodové škále: I. stupeň - *zvládá* (ke zvládnutí úkonu nepotřebuje jakoukoli pomoc nebo dohled), II. stupeň - *zvládá s dohledem* (posuzovaná osoba sice daný úkon zvládá, ale pro kontrolu jeho správnosti potřebuje dohled druhé osoby), III. stupeň - *zvládá s pomocí* (osoba daný úkon zvládá pouze s pomocí, byť i částečnou, ze strany druhé osoby), a IV. stupeň - *nezvládá*. Záleží také na hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony. Stupeň závislosti osoby pro účely příspěvku na péči posuzuje dle ust. § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách příslušná okresní správa sociálního zabezpečení na základě žádosti příslušného správního úřadu. Náležitosti posudku o stupni závislosti vyplývají ze základních zásad správního řízení obsažených ve správním řádu. Dle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách předpokládá, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází příslušná okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby, který je doložen nálezem ošetřujícího lékaře, výsledkem sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. výsledkem funkčních vyšetření a vlastním vyšetřením posuzujícího lékaře. Z právě uvedeného tak nepochybně vyplývá, že posudkový závěr příslušné okresní správy sociálního zabezpečení musí vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a zároveň být přesvědčivým způsobem odůvodněn. Dále z právě uvedeného vyplývá, že podkladem posudku příslušné okresní správy sociálního zabezpečení je sociální šetření prováděné sociálním pracovníkem za účelem zjištění schopnosti samostatného života osoby

v jejím přirozeném sociálním prostředí a posouzení nepříznivé sociální situace osoby, jak je upraveno v ust. § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách, jehož cílem je co nejobjektivnější posouzení schopnosti žadatele pečovat o vlastní osobu a soběstačnost. Zjištění skutečnosti ohledně hodnocení jednotlivých úkonů uvedených v ust. § 9 odst. 1, odst. 2 zákona o sociálních službách zaznamenává sociální pracovník do příslušného tiskopisu a nepochybně by ještě měl do „Protokolu o šetření závislosti osoby na pomoci jiné osoby“ v části *souhrnná zpráva* uvést případné rozdíly mezi tvrzeními zúčastněných osob a jejich chováním v době sociálního šetření s přihlédnutím k danému prostředí; případně uvést další důležité informace nezbytné k doplnění jednotlivých hodnocení a shrnout celkový výsledek šetření pro dokreslení celé situace.

V daném případě z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že dne 26. 7. 2011 bylo provedeno Magistrátem města Mostu náležitě sociální šetření v domácnosti žalobkyně se závěrem, že žalobkyně mj.: „není schopna sama se posadit, když je nutná pomoc přítele, přičemž sedí na kruhu, není schopna si sama něco podat, stále jen leží, převážně spí, je unavená, velmi fyzicky slabá, potřebuje pomoci zvednout, podat věci, neoblékne se sama – má pouze upravenou noční košili“. Vedle toho správní spis obsahuje i posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011, ze kterého je zřejmé, že nekoresponduje s výsledky sociálního šetření ze dne 26. 7. 2011, neboť podle posudkové lékařky okresní správy sociálního zabezpečení žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc jen při 22 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, přičemž žalobkyně má zvládat úkony mj. v podobě: 1. vstávání z lůžka, uléhání, změna poloh, 2. sezení, schopnost vydržet v poloze v sedě, 3. příprava stravy, 4. podávání, porcování stravy, 5. přijímání potravy, dodržování pitného režimu, 6. obsluha běžných domácích spotřebičů, 7. manipulace s kohouty a vypínači, 8. manipulace se zámky, otevírání, zavírání oken a dveří, 9. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, apod. K tomuto závěru posudková lékařka přitom dospěla „od stolu“, když zdravotní stav žalobkyně posuzovala v její nepřítomnosti, neboť usoudila, že má k tomu dostačující dokumentaci. Na tomto místě soud ovšem zdůrazňuje, že v takovém případě vznikají vyšší nároky na doložení objektivního zjištění zdravotního stavu posuzované osoby přesvědčivým odůvodněním posudkového závěru ohledně posouzení schopnosti žadatele pečovat o vlastní osobu a soběstačnost. V daném případě má však soud za to, že dotýčný posudek nepřináší komplexní objektivní zjištění zdravotního stavu žalobkyně, neboť se jakkoliv nevypořádává se závěrem výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2011.

Přes tuto skutečnost však Magistrát města Mostu jakožto prvoinstanční správní orgán vycházel výlučně ze závěrů obsažených v posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011, aniž by jakkoliv zohlednil, že výsledky sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2011 přinášejí značně odlišný závěr ohledně zdravotního stavu žalobkyně a schopnosti provádět úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti.

Dále soud uvádí, že je toho názoru, že postup zjišťování závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby dle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je třeba brát jako vzorové ustanovení i pro odvolací řízení, během něhož je prostřednictvím řízení u příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí skutkový stav přezkoumáván v samostatné proceduře. V řízení před dotýcnou komisí bylo proto nezbytně nutné vedle závěrů posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě, rovněž tak bylo nutné přihlížet k výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně a také v daném případě

bylo na místě vycházet z posouzení zdravotního stavu žalobkyně v rámci jednání komise na základě shromážděné zdravotní dokumentace. Komise ve shora nastíněném směru však nepostupovala, jak vyplývá z jí vypracovaného posudku ze dne 15. 11. 2011, ačkoliv na její posudek, který je v odvolacím řízení před druhostupňovým správním orgánem rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti, neboť jinak by nemohl být klíčovým podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. Při učinění závěru o nedostatečném zpracování dotyčného posudku soud vycházel z faktu, že žalobkyně nebyla při jednání komise přítomna a tudíž nebyla ani případně vyšetřena odborným lékařem, a proto nároky na náležité zdůvodnění posudkového závěru byly ještě více umocněny. Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má tudíž význam skutečnost, že při vypracovávání posudkového závěru ze dne 15. 11. 2011 se komise jakkoliv nevypořádala s odlišnými závěry, které jednak přineslo Magistrátem města Mostu náležitě provedené sociální šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2011 a jednak které obsahuje i posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011, ohledně schopnosti resp. neschopnosti žalobkyně zvládat konkrétní úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, jak bylo soudem již předestřeno shora.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že v rámci správního řízení před prvoinstančním správním orgánem i Krajským úřadem ústeckého kraje byly zcela pominut závěry Magistrátu města Mostu z výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2011, neboť ani posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ani komise se s tímto podkladem jakýmkoliv způsobem ve svých posudcích nevypořádali. Navíc komise se v rámci svého zkoumání jakkoliv nevypořádala ani s odlišným hodnocením jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, které má či nemá žalobkyně zvládat, jak bylo učiněno posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě dne 31. 8. 2011

Soud je proto toho názoru, že oba dva posudky, tj. posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011 a posudek komise ze dne 15. 11. 2011, neposkytují objektivní vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, tak jak předpokládá ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, a proto nemohly být bez dalšího vzaty jako klíčové důkazy pro posouzení žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na péči ze strany prvoinstančního správního orgánu a Krajského úřadu Ústeckého kraje. Správní orgány z těchto posudků však výlučně vycházely – Magistrát města Mostu z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011 a Krajský úřad Ústeckého kraje z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2011, přičemž rovněž oni v rámci své rozhodovací činnosti zcela pominuly i další podklad – výsledek sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 26. 7. 2011, který v předmětné věci nepochybně byl také relevantním podkladem pro rozhodnutí ve věci. Navíc Krajský úřad Ústeckého kraje v rámci své rozhodovací činnosti naprosto opomněl vypořádat se i s odlišným hodnocením jednotlivých úkonů péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, jež žalobkyně má či nemá zvládat, které poskytl posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě ze dne 31. 8. 2011.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že skutkový stav, který byl Krajským úřadem Ústeckého kraje i prvoinstančním správním orgánem vzat za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, nemá v reflexi ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách oporu ve správním spise, čímž došlo při jejich rozhodovací činnosti k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze shora předestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správních rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby spolu s náležitým podchycením ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, jenž je dostupný na www.nssoud.cz).

Jelikož žalobkyně měla ve věci úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku ad II. žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 1.920,-Kč, která se skládá z částky 1.000,- Kč za dva úkony právní služby jejího právního zástupce po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 320,-Kč představující 20% DPH za poskytnuté právní služby, kterou byla právní zástupkyně žalobkyně povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

O případném osvobození žalobkyně od soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť předmětné řízení je dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od poplatkové povinnosti osvobozeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová